

[Ole Vig Jensen]

Det ville vi også gerne, og da vi havde god anledning til at føre den sag videre, vi selv har været med til at lægge frem, kom forslaget. Det er selvfølgelig ikke til forundring for nogen, for det indgik jo endelig i finanslovens udformning. Ganske vist stemte regeringspartierne imod beløbet, men de stemte for finansloven, da de selvfølgelig vidste, at der skulle ske noget. Derfor var der ikke noget overraskende i det, og jo slet ikke noget overraskende, fordi vore to forslag bygger på, hvad der står i 10-punktsprogrammet.

Ja, de to ministre er ikke mimoseagtige, det ved jeg. Derfor tror jeg, det er den dårlige samvittighed, der har slået igennem.

Jeg giver derimod begge ministre ret i, at der selvfølgelig er problemer knyttet til at virkeliggøre tanken både om uddannelsesorlov og om voksenuddannelsesstøtte. Det er i øvrigt grunden til, at Det Radikale Venstre ikke har fremsat lovforslag.

Vi kan også pege på, at svagheden i både Socialdemokratiets og SF's forslag er, at det er meget kompliceret stof. Jeg tror overhovedet, det er umuligt at lave selvstændige lovforslag på disse felter. Det må man have en regering og dens apparat til at bidrage med.

Det er grunden til, at vi har lavet et beslutningsforslag, som i øvrigt er så venligt over for specielt regeringspartierne, at det giver dem mulighed for at være med til at øve indflydelse på den endelige udformning. Det er da også et tilbud, hvis man tror, at Det Radikale Venstre eventuelt nu ville gennemføre dette med et muligt andet flertal. For os er sagen den vigtigste, men vi ser da stadig væk, som jeg sagde til indledning, meget gerne bred politisk opbakning.

Arbejdsministeren nævnte to ting, som jeg synes, man med rimelighed godt kan føre frem som noget problematisk, nemlig forholdet til gældende overenskomster og aftaler på området. Jeg har den opfattelse, at arbejdsmarkedets parter dybest set har lige så stor interesse i at fremme de her sager som de fleste af os andre. Det må være muligt at komme i gang med en dialog. Det kunne man sige burde være sket noget før, men her er der altså en forpligtelse, synes jeg, også for regeringen til at få fremmet den del af det, der knytter sig til bestående aftaler og overenskomster. Man må også sige, det ligger i vores forslag, at der skal en statslig finansiering til i et nærmere defineret omfang,

som må gå fra finanslov til finanslov, så vidt jeg kan se.

Vi har ikke lagt skjul på – det har arbejdsministeren da ret i – at hovedfinansieringen af en så stor reform som denne må foregå ved, at arbejdsmarkedets parter selv bidrager, og at det lige netop er et fornemt indslag i det forhandlingsstof, som bør være på bordet, når de forhandler med hinanden.

Jeg vil i øvrigt godt sige, at vort forslag har vi udformet sådan, at der skal tages størst muligt hensyn til arbejdets tilrettelæggelse. Vi er også helt opmærksom på, at det er en nydannelse, en form for indgreb i det, der hedder retten til at lede og fordele arbejdet, hvis man gennemfører en uddannelsesorlovsordning.

Jeg er sikker på, at en sådan ordning ikke vil kunne føres ud i livet på fornuftig måde, hvis ikke det sker i gensidigt samarbejde og i forståelse med hinanden. Derfor er det vigtigt, at vi har bred politisk opbakning. Derfor er det vigtigt, at regeringen bidrager sammen med os andre. Sagen skal sættes i et godt klima, og af hensyn til fremtiden kan man lige så godt nu som senere indstille sig på, at når folk skal have lejlighed til at forlade deres arbejde på grund af barsel, på grund af sygdom, på grund af ferie, så må man have indarbejdet det på en eller anden konstruktiv måde også til uddannelse, og jeg har det synspunkt, at uddannelse nødvendigvis kommer til at få en højere prioritet i fremtiden.

Jeg tror ikke, at det her bliver – hvis man må have lov at sige det uden at svække forslagene – noget tilløbsstykke. Der vil under alle omstændigheder blive tale om en langsom opstart, men til gengæld er det noget, som er overordentlig vigtigt og passer som fod i hose til det, det moderne samfund og det enkelte menneske i det moderne samfund har brug for i de kommende år.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg gør opmærksom på, at mine bemærkninger vedrørende fremgangsmåden ikke var med i mit første indlæg. Det var kun på forespørgsel, jeg skulle forklare, hvad vores holdning var, og hvordan vi stillede os til hele fremgangsmåden. Jeg havde det ikke med i det første indlæg, for jeg er nemlig ikke nogen mimose, det vil jeg gerne bekræfte, og det var jeg heller ikke i mit første indlæg. Jeg nævnte det overhovedet ikke.